

ਕਵੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ

ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਰੀਝ ਕਿਸੇ ਕਵੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੋਣ ਦੀ....

ਮਨਦੀਪ ਕੌਰ ✍

DecLDela

ਕਵੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ

ਕਈ ਅਜਨਬੀ ਚਿਹਰੇ ਵੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਏਨੀਆਂ ਖਾਸ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਕਿ ਤਮਾਮ ਉਮਰ ਉਹ ਯਾਦਾਂ ਰੂਹ ਨੂੰ ਸਕੂਨ ਦਿੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਪਰ ਇਹ ਅਜਨਬੀ ਚਿਹਰੇ ਸਦਾ ਲਈ ਅਜਨਬੀ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਹਾਂ ਪਰ ਯਾਦ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ। ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਤੇ ਬਾਕੀ ਪਿਛਲੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ ਯਾਦ ਹੋਰ ਜੁੜ ਗਈ।

ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਹਰ ਸ਼ੈਅ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਦੀ ਆ ਪਰ ਉਹ ਵਕਤ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੀ ਨਾ ਭੁੱਲੇ। ਹੁਣ ਸੋਚਦੀ ਆਂ ਤਾਂ ਸਭ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮਹਿਜ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਅੱਖ ਖੁੱਲੀ ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ।

ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਉਸ ਸਖਸ਼ ਦਾ, ਜਿਸਦਾ ਜਿਕਰ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਆ। ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਦੀ ਆਂ। ਆਪਣੇ ਜਜਬਾਤ ਬੋਲਕੇ ਕਿਸੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਸ਼ਾਇਦ ਤਾਂ ਰੱਬ ਨੇ ਗੁਣ ਦਿੱਤਾ ਕੇ ਜਜਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਤੇ ਉਲੀਕ ਸਕਾਂ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਨਾਲ। ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਗਲੀ ਪੜਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ। ਕਦੇ ਕਦੇ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਦੇਰੀ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰਦੀ ਘਰ ਦੂਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਦੇ ਦਸ ਮਿੰਟ ਕਦੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ। ਇੱਕ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਸੀ ਤੇ ਰੋਜ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਇਆ ਕਰਦੀ ਪਰ ਘਰੇ ਇਕੱਲੀ ਆਉਂਦੀ। ਇੱਕ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਬੁਲਾਇਆ ਕਰਦੀ।

ਲਿਖਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਦਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸੀ ਹੀ ਪਰ ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਤੇ ਅਧੂਰੀ ਰੀਝ ਵੀ ਸੀ, ਰੀਝ ਸੀ ਕਿਸੇ ਲਈ ਕਵਿਤਾ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ। ਬਿਲਕੁੱਲ ਉਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਲੱਖ ਕਮੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਕਵੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਪਿਆਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕਵੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਤਰਾਸ਼ਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਹਰ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੁਣਦਾ ਤੇ ਚਿਣਦਾ ਹੈ। ਗੁਲਾਬ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਮੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਕੋਈ ਕਬੂਲ ਕਰੇ। ਇੱਕ ਬੇ-ਹੱਦ ਹੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਕਵਿਤਾ –

ਦਿਲ ਚਾਅ ਰਿਹਾ ਕਿਸੇ ਕਵੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੋਣ ਨੂੰ

ਹੋਵੇ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਗਮੀਂ ਬਸ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਜਿਉਣ ਨੂੰ..

ਤਰ ਜਾਵਾਂ ਉਹਦੀ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਹਿੱਸਾ ਬਣਕੇ

ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵਾਂ ਉਹਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਕਿੱਸਾ ਬਣਕੇ..

ਕਦੇ ਜੇ ਕਲਮ ਹੋਵਾਂ ਤੇ ਉਹਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਛੋਹ ਜਾਵਾਂ
ਬਣਕੇ ਹਰਫ਼ ਕਦੇ ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ ਕਵਿਤਾ ਹੋ ਜਾਵਾਂ..

ਕਵੀ ਕਵਿਤਾ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਲਾਡ ਕਰੇ, ਦੁਲਾਰ ਕਰੇ
ਆਪਣੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਕਵਿਤਾ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇ..

ਹਰ ਪੰਨੇ ਤੇ ਬਸ ਉਹਦੀ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ
ਜਦ ਲਿਖੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਵੀ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ..

ਜਦ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਮਿਲੇ ਕਵੀ ਬਸ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਚੁਣੇ
ਕਿਸੇ ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਖਾਬ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਬੁਣੇ..

ਦਿਲ ਚਾਅ ਰਿਹਾ ਕਿਸੇ ਕਵੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੋਣ ਨੂੰ
ਹੋਵੇ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਗਮੀਂ ਬਸ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਜਿਉਣ ਨੂੰ..

ਬਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਕਾਪੀ ਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਕਦੇ ਜਮਾਤ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਹੱਟਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਵਿਤਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਰੀ ਲਿਖ ਲਿਆ ਕਰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਦਿਨ ਜਾਂ ਤਰੀਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਪਰ ਹਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਦਿਨ ਚਲ ਰਹੇ ਸੀ।

ਉਸ ਦਿਨ ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਛੁੱਟੀ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਵੀ ਜਮਾਤ ਲਈ ਗਈ ਤਾਂ ਕਈ ਜਾਣੇ ਵਾਪਿਸ ਮੁੜ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅੱਜ ਛੁੱਟੀ ਹੈ। ਪਾਰਕਿੰਗ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗੀ ਵੱਟਾਂ ਵਾਲੀ ਪੱਗ ਬੰਨੀ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰਸਾਇਕਲ ਉੱਤੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਹਾਂ ਇੱਕੋ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਹਿਚਾਣਦੀ

ਜਰੂਰ ਸੀ। ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਲੱਗਾ ਜਿੱਦਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਦ ਮੈਂ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਣ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।

ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਕਿਹਾ - ਹਾਂਜੀ

ਉਹ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਛੁੱਟੀ ਆ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਕੀ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।

ਉਹ - ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਐਥੇ ਆ ਕੇ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।

ਮੈਂ - ਠੀਕ ਹੈ।

ਉਹ - ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਗਣਿਤ ਦੀ ਕਾਪੀ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਮੈਂ - ਹਾਂਜੀ ਹੈਗੇ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਕਈ ਛੁੱਟੀਆਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਾਫੀ ਪਾਠ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹਨ।

ਉਹ - ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਦੇਖ ਲਵਾਂਗਾ।

ਮੈਂ - ਠੀਕ ਆ।

ਏਨਾ ਕਹਿ ਮੈਂ ਕਾਪੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਇਰੀ ਜਾਂ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਕਾਪੀ ਦੇ ਕੇ ਮੈਂ ਘਰ ਨੂੰ ਚੱਲ ਪਈ। ਦੀਵਾਲੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਪੈ ਗਈਆਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਛੁੱਟੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਮਾਤਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕਦੇ ਜਿਆਦਾ ਨਾ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤਾਂ ਹਿੰਮਤ ਹੀ ਨਾ ਪਈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਕਾਪੀ ਵਾਪਿਸ ਮੰਗ ਸਕਾਂ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪ ਵੀ ਵਾਪਿਸ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਮਾਤ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਖੜੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਬੁਲਾ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਮੇਰੀ ਕਾਪੀ ਬੈਗ 'ਚੋਂ ਕੱਢ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਦੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਆਪ ਲਿਖਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜਰੂਰੀ ਨਾ ਸਮਝਿਆ ਤੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਗੱਲਾਂ-ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹ ਵਰਕਾ ਹੀ ਖੁੱਲ ਗਿਆ ਜਿਸ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਿਗਾ ਪਈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਪੇਜ ਤੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸ਼ਾਇਦ ਕਵਿਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੀ ਲਿਖਾਵਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਲਿਉ। ਮੈਂ ਕਾਪੀ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਵੀ ਇਹ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਲੀ ਜਿਹੇ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੀ ਲਿਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਪਰ ਹਾਂ ਸਮਝ ਜਰੂਰ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਹਾਂਜੀ?

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਟਾਲ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜੀ! ਆਪ ਬਆਦ ਵਿੱਚ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ। ਮੈਂ ਕਾਪੀ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਤੇ ਘਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚਲ ਪਈ।

ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਬੇ-ਸ਼ੱਕ ਹੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੂਬਸੂਰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹਦੀ ਗਈ ਉਵੇਂ-ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦੀ ਗਈ। ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਬੋਲ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੇ ਸੀ ਤੇ ਸੱਚੇ ਵੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿਣਿਆ ਤੇ ਸਵਾਰਿਆ ਸੀ। ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਬੋਲ --

ਮੱਧਰਾ ਕੱਦ ਸਾਦਗੀ ਉੱਚੀ, ਸਾਹਿਬਾ ਦੀ ਭੈਣ ਸੌਂਹ ਲੱਗੇ ਸੁੱਚੀ

ਅੱਖਾਂ ਤੇ Goggle ਲਗਾ ਕੇ ਰੱਖੇ, ਲੰਮੀ ਗੁੱਤ ਮਾਰਦੀ ਤੱਕੇ

ਬੜੀ ਮਨਮੋਹਣੀ ਲੱਗਦੀ ਏ...

ਚੁੰਨੀ ਜਦ ਪਾਉਂਦੀ, ਕਤਲ ਕਰਾਉਂਦੀ

ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਟੇਰ, ਨਾ ਤੇਰੇ ਜਿਹੀ ਹੋਰ

ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗਦੀ ਏ...

ਨੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਤਿੱਖਾ ਮੋਰਨੀ ਚਾਲ, ਬੋਲਦੀ ਘੱਟ ਨਾਂ ਬੁਣਦੀ ਜਾਲ
ਆਉਂਦੀ ਇੱਕਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਰੱਖੇ ਨਾਲ, ਦਿਲੋਂ ਸਾਫ ਜਿਵੇਂ ਕਾਲਾ ਮਾਲ

ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਰੋਜ Entry ਲੇਟ, ਮੁਫਤ ਨਾ ਜਾਣੀ ਹਾਈ ਨੇ ਰੇਟ

ਨਾਂ ਰੱਬ ਨੇ ਹੋਰ ਬਣਾਉਣੀ ਲੱਗਦੀ ਏ...

ਚੁੰਨੀ ਜਦ ਪਾਉਂਦੀ, ਕਤਲ ਕਰਾਉਂਦੀ

ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਟੇਰ, ਨਾਂ ਤੇਰੇ ਜਿਹੀ ਹੋਰ

ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗਦੀ ਏ...

ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰਜੀਂ Full Loaded ਨਖਰੇ, ਪੜ ਕੇ ਨਾ ਹੋਜੀ Angry Moded ਨਖਰੇ

ਜੇ ਰਹਿ ਗਈ ਕਸਰ ਦੱਸਦੀ ਮੈਨੂੰ, ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਲਿਖ ਕੇ ਸੁਣਾ ਦੂ ਤੈਨੂੰ

ਮੇਤੀ ਪੁੰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ, ਜੀਹਦੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਹੋਈ ਲੱਗਦੀ ਏ..

ਚੁੰਨੀ ਜਦ ਪਾਉਂਦੀ, ਕਤਲ ਕਰਾਉਂਦੀ

ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਟੋਰ, ਨਾਂ ਤੇਰੇ ਜਿਹੀ ਹੋਰ

ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗਦੀ ਏ..

ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਲੰਮੇ ਜਿਹੇ ਅਰਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕਣੀਆਂ ਨਸੀਬ। ਜਿਵੇਂ ਪਤਝੜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹਾਰ ਰੁੱਤ 'ਚ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਚਾਅ ਹੋਵੇ ਨਵੇਂ ਫਲ ਦਾ ਜਾਂ ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਧੂਰੀ ਰੀਝ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਸੀ ਮੇਰੀ ਚਿਰਾਂ ਦੀ ਰੀਝ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਦਾ। ਸੱਚ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਅਹਿਸਾਸ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਜਮਾਤ ਲਈ ਗਈ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਹੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕੀ ਕਿ ਆਪ ਬੁਲਾ ਕੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਵੀ ਪੁੱਛ ਲਵਾਂ। ਕਈ ਦਿਨ ਇੰਦਾਂ ਹੀ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਢ ਦਿੱਤੇ ਪਰ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ ਹੋਈ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੀ।

ਫਿਰ ਕੁਝ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੰਸਥਾ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਫਿਰ ਸਬੱਬ ਹੀ ਨੀ ਬਣਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰ ਕਰੀ ਜਾਵੇ।

ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਵਾਲ ਵੀ ਨੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਪੀ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਹੀ ਪੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ 'ਚ ਸੀ ਕੋਈ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਕਾਪੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁੱਝ ਨਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਾਪੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫਿਰ ਵੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ? ਇਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਹੱਲ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ ਨਿਕਲਣ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਬਨਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੋਹਣਾ ਹੁੰਦਾ ਜਿੰਨਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪੋਹ ਰੁੱਤ ਦੀ ਠੰਡੀ ਵਾ(ਹਵਾ) 'ਚ ਤੁਰਦਿਆਂ ਤੁਰਦਿਆਂ ਕੋਈ ਨਿੱਘੀ ਜੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਟਿਕਾਣਾ ਮਿਲਜੇ। ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਕਈ ਯਾਦਾਂ ਗੂੜੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ, ਜੋ ਤਾਂ-ਉਮਰ(ਸਾਰੀ ਉਮਰ) ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਨੇ।

ਜਿਸ ਵਰਕੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਵੀ ਕੁਝ ਸਤਰਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ ਉਹਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ।

ਅਜਨਬੀ ਸੀ ਜਾਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਣਾ ਕੋਈ

ਕਦੇ ਬਹਿ ਕੇ ਕੱਲੀ ਸੋਚਦੀ ਆਂ..

ਕਦੇ ਦਿਖ ਜਾਵੇ ਕਿਤੇ ਤਾਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂ

ਇਹੀ ਤਮੰਨਾ ਲੋਚਦੀ ਆਂ..

ਕਵੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾ ਗਿਆ

ਕੁਝ ਲਫਜ਼ ਉਹਦੇ ਲਈ ਸੋਚਦੀ ਆਂ..

ਕਈ ਚਿਰ ਦੇ ਬੁਝੇ ਜੇ ਅਹਿਸਾਸ ਜਗਾ ਗਿਆ

ਹੁਣ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣੇ ਲੋਚਦੀ ਆਂ..

ਮੇਰੀ ਚੰਨ ਵਰਗੀ ਅਧੂਰੀ ਰੀੜ ਪੂਰੀ ਹੋਈ

ਹੁਣ ਕਦੇ ਜਦ ਏਵੇਂ ਸੋਚਦੀ ਆਂ..

ਰੱਬ ਉਹਦੀ ਵੀ ਹਰ ਇੱਕ ਰੀੜ ਪੁਗਾਵੇ

ਇਹੀ ਤਮੰਨਾ ਲੋਚਦੀ ਆਂ..

ਬੇਰੰਗੀ ਜਿਹੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਸੀ ਮੈਂ

ਵਿੱਚ ਸੋਹਣੇ ਰੰਗ ਭਰ ਗਿਆ..
ਉਹ ਕਵੀ ਵੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਰ ਰੰਗ ਮਾਣੇ
ਇਹੋ ਹੀ ਬਸ ਸੋਚਦੀ ਆਂ..

ਕਵੀ ਕਵਿਤਾ ਜਦ ਵੀ ਲਿਖੇ ਮੁਕੰਮਲ ਲਿਖੇ
ਨਾ ਅਧੂਰੀ ਰਹਿਣਾ ਲੋਚਦੀ ਆਂ..

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਲਪਨਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪ-ਬੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਅਜੀਜ਼ ਦੇਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੱਸੀ ਤੇ ਉਸਨੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇਸ ਸੋਹਣੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਦਵਾਂ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਯਾਦ ਸਦਾ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੇ।

♣

ਮਨਦੀਪ ਕੌਰ

ਆਪ ਜੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪੁੱਛਣ ਜਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਈ-ਮੇਲ
ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹੋ।

E-mail :- mk852825@gmail.com

**Read more like this at
www.punjabilibrary.com**